

Άγιος Λουκάς ο ιατρός: Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε...

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε· έν ω̄ γάρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και έν ω̄ μέτρω μετρεΐτε μετρηθήσεται ύμϊν. τί δέ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ έν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τήν δέ έν τῷ σῶ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεΐς; Ἦ πῶς ἐρεΐς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, και ἰδοὺ ἡ δοκὸς έν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τήν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, και τότε βλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.» (Μτ. 7, 1-5).

Μεγάλη και φοβερὴ εἶναι αὐτὴ ἡ έντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι μας, ἀρχίζοντας ἀπὸ μένα, συνεχῶς κρίνουμε και κατακρίνουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον και γι' αὐτὸ θὰ δώσουμε λόγο στὴ Φοβερὰ Κρίση τοῦ Κυρίου και Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ μᾶς κρίνει Αὐτὸς διότι και ἐμεῖς κρίνουμε τοὺς ἄλλους, ψάχνουμε νὰ βροῦμε στὸν πλησίον μας τὸ παραμικρὸ σφάλμα, ένῶ τὶς δικές μας ἁμαρτίες δέν τὶς βλέπουμε και οὔτε θέλουμε νὰ τὶς σκεφτόμαστε.

Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος στὴν Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ του λέει τὸ ἐξῆς: «Διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὧ̄ ἄνθρωπε πᾶς ὁ κρίνων• έν ω̄ γάρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις• τὰ γάρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων, οἶδαμεν δέ ὅτι τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ ἐστὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας. Λογίζη δέ τοῦτο, ὧ̄ ἄνθρωπε ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας και ποιῶν αὐτά, ὅτι σὺ ἐκφεύξη τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ;» (Ρώμ. 2, 1-3).

Μεγάλη ἀλήθεια βρίσκεται σ' αὐτὰ τὰ λόγια του ἀποστόλου Παύλου. Δέν προσέχουμε τὰ δικά μας ἐλαττώματα και τὶς ἁμαρτίες, ένῶ στοὺς ἄλλους βρίσκουμε πολλὰ σφάλματα. Ψάχνουμε νὰ τὰ βροῦμε και ὅταν τὰ βρίσκουμε, πᾶμε και τὰ διαλαλοῦμε σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Ἔγινε πλέον κακὴ συνήθεια, μόλις μαθαίνουμε κάτι γιὰ τὸν πλησίον μας, νὰ πηγαίνουμε και νὰ τὸ διαλαλοῦμε παντοῦ. Ἡ γλῶσσα μας καίει και σπεύδουμε νὰ ποῦμε στοὺς ἄλλους αὐτὸ πού εἶδαμε και ἀκούσαμε.

Ξεχνᾶμε ὅτι ἂν ἐμεῖς κρίνουμε τοὺς ἄλλους θὰ μᾶς κρίνει και ἐμᾶς ὁ Θεός. Ξεχνᾶμε ὅτι δέν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νὰ κρίνουμε τὸν πλησίον, διότι αὐτὸ δέν

εἶναι δική μας υπόθεση ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Ὑπέρτατος Κριτής, ὁ ὁποῖος ὁ μόνος γνωρίζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μπορεῖ νὰ ἀποδώσει δίκαια κρίση. Ἐμεῖς, ὅμως, κατακρίνουμε τὸν πλησίον καὶ πολλές φορές μὲ πολὺ βαριὰ λόγια. Δὲν σκεφτόμαστε ὅτι ὁ ἀδελφός μας μπορεῖ νὰ μετανόησε ἤδη καὶ νὰ τοῦ ἀφέθηκε ἡ ἁμαρτία του, ἐπειδὴ μετανόησε βαθιά.

«Ὡστε μὴ πρὸ καιροῦ τί κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτά τοῦ σκοτοῦ καὶ φανερώσει τὰς βουλαῖς τῶν καρδιῶν, καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἐκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.» (Ἀ' Κόρ. 4, 5). Ἐμεῖς, ὅμως, πάντοτε βιαζόμαστε νὰ κρίνουμε τοὺς ἄλλους καὶ δὲν περιμένουμε τὴν κρίση τοῦ Χριστοῦ. Εἴμαστε κριτὲς τοῦ πλησίον καὶ ὄχι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἐνας σοφός τοῦ Ἰσραήλ, ὁ υἱὸς τοῦ Σειράχ εἶπε: «ἀκήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι· θάρσει, οὐ μὴ σέ ῥήξει. (Σείρ. 19, 10). Πολὺ σπουδαία εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια του. Ἐμεῖς ξεχνᾶμε ποτὲ τὰ σφάλματα τοῦ ἀδελφοῦ μας; Πεθαίνει μαζί μας ὁ κακὸς λόγος; Ὁχι, ποτέ. Ἐμεῖς τὸν διαδίδουμε καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο γινόμαστε σὰν τὶς μύγες οἱ ὁποῖες κυκλοφοροῦν παντοῦ καὶ παντοῦ μεταδίδουν τὴν μόλυνση. Πρέπει νὰ εἴμαστε ὄχι σὰν τὶς μύγες ἀλλὰ σὰν τὶς μέλισσες οἱ ὁποῖες πετᾶνε ἀπὸ τὸ ἕνα λουλούδι στὸ ἄλλο μαζεύοντας τὸ μέλι. Καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ μαζεύουμε τὸ μέλι δίνοντας σημασία μόνο στὸ καλὸ ποὺ ὑπάρχει στὸν ἀδελφὸ μας.

Γι' αὐτοὺς ποὺ κακολογοῦν καὶ κατακρίνουν τὸν ἀδελφὸ τους ὁ ψαλμωδὸς καὶ προφήτης Δαβὶδ εἶπε: «τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν» (Ψάλ. 5, 10). Ἀνοίξτε ἕναν τάφο καὶ θὰ δεῖτε τί ἀκαθαρσίες ὑπάρχουν μέσα του καὶ τί δυσοσμία. Ἡ ἴδια δυσοσμία, πνευματικὴ δυσοσμία, βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μας ὅταν κατακρίνουμε τὸν πλησίον. Στὸν ἴδιο ψαλμὸ ποὺ διαβάζεται στὴν πρώτη Ὡρα ὁ προφήτης λέει: «ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος» (Ψάλ. 5, 7). Ἐμεῖς, ὅμως, διώχνουμε αὐτοὺς ποὺ κακολογοῦν μπροστά μας τὸν πλησίον; Ὁχι, δὲν τοὺς διώχνουμε, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουμε.

Αὐτὸ ποὺ πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνουμε εἶναι νὰ δαμάσουμε τὴ γλῶσσα μας. Ὅλοι εἴμαστε ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι ἔχουμε πολλές ἁμαρτίες. Τὶς δικές μας ἁμαρτίες πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ ὄχι τοῦ πλησίον μας. Εἶπε ὁ ψαλμωδός: «οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν» (Ψάλ. 142, 3). Κανεὶς δὲν εἶναι δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅλοι εἴμαστε ἔνοχοι. Αὐτοὶ ποὺ κατακρίνουν τοὺς ἄλλους, πολλές φορές, γίνονται καὶ συκοφάντες ἐπειδὴ τοὺς κατηγοροῦν γιὰ κάτι ἀβάσιμο.

Χτὲς γιορτάσαμε τὴ μνήμη ἑνὸς πολὺ μεγάλου ἀγίου, τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ διδάξει αὐτούς, ποὺ τοὺς ἄρεσε νὰ κατακρίνουν τοὺς ἄλλους, διηγήθηκε μία φορά τὴν ἐξῆς ἱστορία. Σὲ μία πολὺ μεγάλη πόλη, στὴν Τύρο, ζοῦσε κάποτε ἕνας μοναχός, ζοῦσε ἐκεῖ καὶ μία

πόρνη ὀνόματι Πορφυρία. Μία μέρα ὅταν ὁ μοναχὸς αὐτὸς περπατοῦσε στὸ δρόμο τὸν πλησίασε ἡ Πορφυρία καὶ τοῦ εἶπε: «Πάτερ ἅγιε, σῶσε με, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς ἔσωσε κάποτε μία πόρνη». Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος μοναχὸς τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Τὴν ὁδήγησε σ' ἓνα γυναικεῖο μοναστήρι γιὰ νὰ καθαρθεῖ ἐκεῖ ἡ ψυχὴ τῆς μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας. Στὸ δρόμο βρῆκαν ἓνα μωρὸ πού οἱ γονεῖς του τὸ εἶχαν ἀφήσει καὶ ἡ Πορφυρία τὸ πῆρε γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσει.

Ὅταν αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ μερικοὶ ἄνθρωποι πού τοὺς ἄρεσε πολὺ νὰ κατακρίνουν τὸν πλησίον τους ἄρχισαν νὰ κακολογοῦν τὴν Πορφυρία, λέγοντάς της: «Μπράβο, Πορφυρία, ὦραϊο παιδάκι κάνατε μὲ τὸν μοναχό». Καὶ τὸν μοναχὸ τὸν περιφρονοῦσαν καὶ τὸν κακολογοῦσαν. Ὁ μοναχὸς, ὅμως, προσευχόταν ἀδιαλείπτως καὶ γιὰ τὴν Πορφυρία καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἦρθε ἡ ὥρα του νὰ πάει σὲ ἄλλο κόσμο καὶ ὅταν βρισκόταν στὴν ἐπιθανάτια κλίνη παρακάλεσε νὰ τοῦ φέρουν ἓνα θυμιατὸ μὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Πῆρε τὰ κάρβουνα καὶ τὰ ἔβαλε πάνω στὸ στῆθος του. Ἡ φωτιὰ δὲν ἄγγιξε οὔτε τὸ σῶμα του ἀλλὰ οὔτε ἀκόμα καὶ τὰ ροῦχα. Τότε εἶπε ὁ μοναχὸς: «Νὰ ξέρετε ἐσεῖς πού κατακρίνατε τὴν Πορφυρία καὶ ἐμένα ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία δὲν μὲ ἔχει ἀγγίξει ὅπως δὲν μὲ ἄγγιξε τώρα ἡ φωτιὰ αὐτή».

Δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ παράδειγμα σ' ἐκείνους πού τοὺς ἀρέσει νὰ κατακρίνουν τοὺς ἄλλους. Δὲ σταματᾶνε τὶς κακολογίες τους. Ἀλλοίμονό τους, ὅπως κρίνουν αὐτοὶ τὸν πλησίον τους, ἔτσι θὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ δικός μας μεγάλος ἅγιος, ὁ ἅγιος Δημήτριος μητροπολίτης Ροστόβ, λέει τὸ ἐξῆς, ὅταν ἀναφέρεται στὴν κατάκριση: «Μὴν κοιτᾶς τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων ἀλλὰ πρόσεχε τὴ δική σου κακία. Διότι δὲν θὰ δώσεις λόγο γιὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προσέχεις τοὺς ἄλλους, πῶς ζεῖ ὁ καθένας καὶ ποιὲς ἁμαρτίες κάνει. Ἐσὺ πρόσεχε τὸν ἑαυτὸ σου. Εὐαρεστεῖς τὸν Θεό; Μοιάζει ἡ ζωὴ σου μὲ τὴν ζωὴ τῶν ἁγίων; Ἀκολουθεῖς καὶ ἐσὺ τὴν ὁδὸ πού ἀκολούθησαν αὐτοὶ στὴ ζωὴ τους; Εἶναι εὐχάριστο μπροστὰ στὸ Θεὸ τὸ ἔργο σου; Ὁ ἄνθρωπος πού κατακρίνει τοὺς ἄλλους μοιάζει μὲ ἓναν πονηρὸ καθρέφτη, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἀντανაკλᾷ τοὺς ἄλλους, τὸν ἑαυτὸ του δὲν τὸν βλέπει. Μοιάζει, ἐπίσης, καὶ μὲ ἓνα ἀκάθαρτο λουτρὸ, τὸ ὁποῖο τοὺς ἄλλους τοὺς πλένει, ἐνῶ τὸ ἴδιο μένει ἄπλυτο.

Τὸ ἴδιο καὶ αὐτὸς πού κρίνει τοὺς ἄλλους. Βλέπει τί τρώει, τί πίνει καὶ ποιὲς ἁμαρτίες κάνει ὁ καθένας, τὸν ἑαυτὸ του ὅμως δὲν τὸν βλέπει. Στὸν πλησίον του βλέπει ἀκόμα καὶ τὴν παραμικρὴ ἁμαρτία. Ἡ δική του ὅμως ἡ ἁμαρτία, ὅσο μεγάλη καὶ νὰ εἶναι, γι' αὐτὸν εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει. Θέλει νὰ μὴν ξέρει κανεὶς τὴν ἁμαρτία του καὶ νὰ μὴν λέει τίποτα γι' αὐτή. Ἐνῶ ὁ ἴδιος τοὺς ἄλλους τοὺς συκοφαντεῖ, τοὺς κρίνει καὶ τοὺς κατακρίνει».

Δὲν εἶναι δική μας ἡ εἰκόνα πού δίνει ὁ ἅγιος Δημήτριος; Ἀσφαλῶς γιὰ μᾶς μιλάει

ἔδῶ ὁ ἅγιος καὶ ἰδιαίτερα γι' αὐτοὺς ποὺ ἡ κατάκριση καὶ ἡ συκοφαντία ἔγινε πλέον ἡ ζωὴ τους καὶ ποὺ βρίσκονται πολὺ μακριὰ ἀπ' αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Ἰησοῦς. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ βγάλουν τὸ σκουπιδάκι ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ τους, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἔχουν στὸ δικό τους τὸ μάτι ὀλόκληρο δοκάρι. Νὰ μὴν τοὺς μοιάζουμε. Νὰ προσέχουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ ζητᾶμε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὸ τὸν δύσκολο ἀγώνα κατὰ τοῦ πάθους τῆς κατακρίσεως. Νὰ μὴν κρίνουμε γιὰ νὰ μὴν κριθοῦμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Ἐναν Μοναδικὸ καὶ Αἰώνιο Κριτὴ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τοῦ Ὁποίου ἡ τιμὴ καὶ τὸ κράτος μετὰ τοῦ Ἀνάρχου Αὐτοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἅγιος Λουκάς ὁ Ἰατρός